

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 3T/111/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010577
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Noema Turanovičová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3818010577.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Noemou Turanovičovou na hlavnom pojednávaní dňa 11. januára 2019 v trestnej veci obžalovaného C. G. takto

rozhodol:

Obžalovaný C. G., T.. XX.X.XXXX D. H., B. C., U. H. H., C. XXX/XX,

je vinný, že

hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojej dcéry C. G., T.. X.X.XXXX, a na základe rozsudku Okresného súdu v Prievidzi 13P/23/2015-25 zo dňa 10.6.2015, právoplatným dňa 15.6.2015, bol zaviazaný prispievať na jej výživu mesačne sumou 145 eur, ktoré je povinný platiť do 25-teho dňa v mesiaci, ktorý predchádza mesiacu, za ktorý sa výživné poskytuje, k rukám matky Y. S., plneniu tejto povinnosti sa úmyselne vyhýbal v období od 25.8.2017 do 11.1.2019 v Bojniciach a v obci Chrenovec - Brusno tým, že je nezamestnaný, nemá skutočný záujem riadne sa zamestnať a dosahovať tak pravidelný príjem, o ostatných 5 zamestnaní prišiel vlastným zavinením, zamestnanie si nehľadá prostredníctvom úradu práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, v dôsledku čoho dlhuje okrem uhradenej sumy 467,68 eur oprávnenej Y. S. sumu 1.997,32 eur, pričom skutok spáchal napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu v Prievidzi č. 2T/87/2017-75 zo dňa 7.6.2017, právoplatným a vykonateľným dňa 5.9.2017, doručeným dňa 25.8.2017, odsúdený za prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 odsek 2 Trestného zákona,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného a čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

tým spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona,

za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 49 odsek 2 Trestného zákona, k trestu odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul obžalovaného C. G. (ďalej len obžalovaný), vypočul svedkyňu - poškodenú Y. S. (ďalej len poškodená), oboznámil sa s listinnými dôkazmi.

Obžalovaný vypovedal, že je pravdou, že si v období uvedenom v obžalobe neplnil vyživovaciu povinnosť na svoju dcéru. Roku 2017 išiel pracovať do zahraničia. Aj mal peniaze, no nemal možnosť sa s dcérou stretávať, poškodená mu tvrdila, že sa s ním nechce stretávať dcéra, že plače. Viackrát bol v Chrenovci, dcéra nebola pripravená, aby mohla s ním odísť. Bol bez pracovného pomeru, nebol evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, hľadal si prácu sám, no v jeho odbore kuchár nenašiel prácu. I keď je vyučený v odbore kuchár - čašník, on čašníka robiť nemôže, lebo je alkoholik a mohol by sa k požívaniu alkoholu vrátiť. Predchádzajúce pracovné pomery ukončil aj on aj zamestnávateľ - v Kúpeľoch Bojnice bol pracovný pomer ukončený, pretože neprišiel do práce, v Unifarme dal výpoveď on, nebola to práca pre neho. Pacoval aj v Hoteli Belasi, tiež tu dal výpoveď on pre zlú pracovnú dobu, nie je pravdou, že prišiel do práce pod vplyvom alkoholu. Pracoval aj v predajnom stánku Peklobar, pretože išiel pracovať na Dunaj-plavbu, plavba na lodi, to sa mu nedalo už zvládnuť, boli to 12 hodinové zmeny - 7 dní v týždni, pracoval tam asi 2 mesiace. Potom ho živili rodičia. Už dávno nebol zamestnaný, on na výživné poslal asi 265 eur, zo mzdy mu strhol aj exekútor na výživné sumu 202,68 eur. Od septembra 2018 neposlal do hlavného pojednávania na výživné žiadnu sumu.

Poškodená vypovedala, že obžalovaný v rozhodnom období neplní svoju vyživovaciu povinnosť určenú rozhodnutím súdu na dcéru. Zaplatil jej len 265 eur a 202,68 eur jej poslal exekútor. Nevedela povedať, čím sa obžalovaný živí, kde pracuje, ona ho hodnotila ako alkoholika a práve preto i dcéra, lebo sa za neho hanbila, nechcela a nechce k nemu chodiť. Nie je pravdou, žeby ona sama dcéru na kontakty s otcom nepúšťala, je pravdou, že dcéra k obžalovanému nechodí, no nechce chodiť sama. Mali v civilnom konaní v súvislosti so starostlivosťou o dcéru aj nariadenú mediáciu, tá mala prebehnúť v decembri 2016, nie neskôr, no neprišiel na ňu sám obžalovaný. Ona dcére zabezpečila všetky nevyhnutné potreby.

Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi - rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/87/2017, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona - č.l. 32, č.l. 24 - potvrdenie o úhrade výživného vo výške 202,68 eur exekútorským úradom, č.l. 66 - poštové poukážky potvrdzujúce úhradu výživného obžalovaným vo výške 120 eur dňa 5.9.2017 a dňa 25.9.2017 vo výške 145 eur, listinnými dôkazmi č.l. 35, 36, 37-39, 40-50, 52, 53, 54 - 55, 56-57, 59 - potvrdzujúce existujúce krátke zamestnania obžalovaného v rozhodnom období, ako i dôvody opakovaného ukončenia pracovných pomerov z dôvodov na strane obžalovaného, pre jeho zlú pracovnú disciplínu, nenastúpenie do práce, príchod do práce pod vplyvom alkoholu, neevidovanie ako uchádzača o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi, listinný dôkaz č.l. 60-62 - potvrdzujúci prebiehajúcu exekúciu na bežné ako i zameškané výživné, č.l. 65 - rodný list maloletej.

Súd návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov C. G. Z. N. G. odmietol. Títo svedkovia mali byť vypočutí ku skutočnosti, či ich vnučka chodila na návštevy k obžalovanému resp. k nim a aký bol dôvod, že na stretnutia nechodila. Súd nepovažoval tieto dôkazy, aj vzhľadom na samotnú výpoveď poškodenej, ktorá nerozporovala tvrdenie obžalovaného, že dcéra na stretnutia nechodila, za nepreukázané, no predovšetkým táto okolnosť nie je k rozhodnutiu súdu ani potrebná, preto tento návrh - ako nie dôvodný odmietol.

Vzhľadom na samotnú výpoveď obžalovaného, výpoveď poškodenej, ako i oboznámené listinné dôkazy mal súd preukázané, že obžalovaný najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného, pretože pracovný pomer bol s ním ukončený, i keď uvádzal, že pracoval v zahraničí a mal i príjem, výživné riadne a včas neuhradil, po tom, čo svojím zavineným správaním prišiel o prácu, nebol v evidencii uchádzačov o zamestnanie príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, čím si obmedzil možnosti i za ich pomoci hľadať si zamestnanie,

skutočnosťami uvádzanými vo svojej výpovedi sa len snažil vysvetliť dôvod neplnenia výživného tým, že reálne sa s dcérou nestretával, bol za taký čin v posledných 24 mesiacoch odsúdený, čím tak po stránke subjektívnej ako i objektívnej naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, 3 písmeno c) Trestného zákona.

Podľa § 62 odsek 1, 2, 3, 4, 5 Zákona o rodine; plnenie zákonnej vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič, bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery, je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, neploleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Štát má záujem na riadnej výchove nezaopatrených osôb. Neoddeliteľnou súčasťou pre vytvorenie podmienok na riadnu výchovu a výživu je i predpoklad mať dostatok finančných prostriedkov, potrebných na uspokojenie potrieb maloletého dieťaťa. Obžalovaný svojím konaním porušil tento záujem spoločnosti.

Súd sa oboznámil i s listinnými dôkazmi, správami a charakteristikami osoby obžalovaného, z ktorých vyplýva, že na obžalovaného sa hľadí, akoby bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku jedenkrát súdne trestaný - odpis registra trestov č.l. 70, pre obdobnú trestnú činnosť a žalovanej trestnej činnosti sa dopustil v čase plynutia skúšobnej doby práve tohto odsúdenia vo veci sp. zn. 2T/87/2017. Obžalovaný pred spáchaním danej trestnej činnosti bol postihnutý priestupkovým orgánom za jeden priestupok - správa č.l. 69, v mieste bydliska nie sú o ňom známe negatívne poznatky č.l. 68.

Pri ukladaní trestu súd zohľadnil základné zásady ukladania trestu, vyplývajúce z ustanovenia § 34 odsek 1 Trestného zákona, pri určovaní druhu a výmery trestu, zohľadniac spôsob spáchania činu, jeho následok, obžalovanému súd nepriznal žiadnu pohľadujúcu okolnosť v zmysle § 36 Trestného zákona, nevzhliadol u obžalovaného žiadnu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona, pretože mu nepriznal priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písmeno m) Trestného zákona - že už bol za trestný čin odsúdený, pretože je nesporné, že pri ukladaní trestu súd musel prihliadnuť a prihliadol na ustanovenie § 49 odsek 2 Trestného zákona, a to skutočnosť, že nemohol obžalovanému ukladať trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, pretože spáchal danú trestnú činnosť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci sp. zn. 2T/87/2017, a súčasne toto odsúdenie je súčasťou znaku skutkovej podstaty trestného činu, teda u obžalovaného použil ustanovenie § 38 odsek 2 Trestného zákona, vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosť nápravy, dĺžku doby neplnenia vyživovacej povinnosti, zohľadniac i ostatné okolnosti, vyplývajúce z ustanovenia § 34 odsek 4 Trestného zákona, a pri zohľadnení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti, no predovšetkým prevýchovu obžalovaného, morálne odsúdenie jeho konania, je dôvodný a spravodlivý trest odňatia slobody v prvej polovici základnej trestnej sadzby za použitia § 38 odsek 2 Trestného zákona, teda trest 16 mesiacov nepodmienečne. Pretože obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, ho na výkon tohto trestu odňatia slobody v zmysle § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súd dospel k názoru, že je potrebné už v tomto štádiu konania pôsobiť na obžalovaného trestom nepodmienečným, pretože je nesporné, že ide o osobu, ktorá sa v minulosti dopustila totožnej trestnej činnosti. Potom je súd názoru, že trest uložený obžalovanému môže účelnejšie splniť účel trestu z pohľadu tak individuálnej ako i generálnej prevencie.

Takýto trest súd hodnotil ako zákonný, spravodlivý a primeraný, a preto takýto trest obžalovanému uložil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku, prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu Trenčín.